

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.790 van 26 maart 2004
in de zaak A. 119.858/XIV-9636.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat V. LURQUIN,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 Zwitserlandstraat 22

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 18 april 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 juli 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 23 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 25 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 10 januari 2000 en zich vluchteling verklaart op 13 januari 2000; dat op 5 juli 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 25 maart 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

"In oktober 1999 verliet u uw land van oorsprong zonder uw vrouw en kinderen. Op 10/01/2000 kwam u in België aan waar u op 13 januari 2000 asiel hebt gevraagd. U bent in het bezit van een kopie van uw boekje van burgerlijke stand.

U, een Iraans staatsburger van Farsi origine, verklaart verscheidene problemen te hebben gehad in Iran.

In de negende maand van 1373 (nov/dec 1994) zocht uw neef Hossein onderdak bij u. Hij was ofwel lid ofwel sympathisant van Mujahidin. Hij was waarschijnlijk geïdentificeerd door de Ettelaat en kon niet meer bij zijn vader, uw oom, blijven wonen. Hij ging wonen in uw kelder en zette zijn activiteiten verder, alhoewel u er had op aangedrongen uw gezin niet in gevaar te brengen. Op het einde van de vijfde maand 1374 (rond 22 augustus 1995) werd uw huis omsingeld, doorzocht en uw neef gearresteerd. Uw echtgenote en kinderen waren thuis. Uw echtgenote was in shock en werd door de burens naar het hospitaal gebracht. Ze kreeg een kalmeermiddel. Enkele dagen later, werd u opgewacht door 4 mannen. U moest in de auto stappen en werd geblinddoekt naar een souterrain of kelder gebracht. U werd er verschillende achtereenvolgende dagen ondervraagd i.v.m. uw betrokkenheid bij de Mujahidin. U werd uiteindelijk veroordeeld door een Mollah tot acht jaar gevangenisstraf en er werd beslag gelegd op de gezinswoning wegens het samenwerken met en het verbergen van een Mujahidin-activist. In de zesde maand van 1376 (augustus/september 1997) kwam u vrij doordat uw straf herzien werd, tengevolge van het aantreden van Khatami als president. Deze gratie werd u verleend op voorwaardelijke basis. U werd ertoe verbonden zich maandelijks te melden bij het plaatselijke kantoor van Nuru-ye Entazami. Verder mocht u zich niet meer zo mengen in politieke zaken, op straffe van executie indien u toch op iets dergelijks zou betrappt worden.

U hervatte uw familiaal leven en werk. De studentenprotesten van juli 1999 volgde u van dichtbij. Vanaf zaterdagochtend 19/04/1378 tot de dinsdag ging u kijken naar de demonstranten, alvorens naar het werk te gaan. Enkele dagen na de demonstraties, namelijk op 1 of 2/05/1378 (23 of 24/07/1999) kwamen enkele agenten bij u thuis. Uw echtgenote waarschuwde u telefonisch dat u gezocht werd, aangezien u gefotografeerd werd tijdens de demonstratie. U verliet onmiddellijk uw werk en dook twee dagen onder bij uw oom. Nadien vertrok u naar Rezaïe, waar u twee maanden bij familie van uw echtgenote verbleef, terwijl u uw vlucht voorbereidde. U kreeg het geld voor de reis bij elkaar, door de borgsom van uw gehuurde huis op te nemen. U kon uw gezin niet meenemen aangezien u in een noodsituatie verkeerde en zo vlug mogelijk het land diende te verlaten.

Er zijn ernstige tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen voor de dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal, wat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag grondig aantast.

In verband met de arrestatie van uw neef Hossein verklaart u voor de dienst Vreemdelingenzaken dat leden van de revolutionaire rechtbank de huiszoeking uitvoerden en uw neef oppakten. Ze vonden bezwarend propagandamateriaal van uw neef (DVZ, vraag 42,

1^e bladzijde). Voor het Commissariaat-generaal beweert u daarentegen dat het leden van de Ettelaat, de staatsveiligheid, waren die de huiszoeking uitvoerden en uw neef arresteerden (CGVS, p. 9). Het is zeer eigenaardig dat u niet meer weet in welke omstandigheden en door wie uw neef werd opgepakt, gezien de aanzienlijke gevolgen die deze gebeurtenis had voor u en uw gezin.

De herziening van uw proces beweert u voor de dienst Vreemdelingenzaken zelf te hebben aangevraagd (DVZ, vraag 42, bladzijde 2). Voor het commissariaat-generaal verklaart u echter dat u niet op de hoogte was dat een dergelijke procedure voor u opgestart werd (CGVS, p. 11). Wat uw recente problemen betreft, die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht, verklaarde u voor de dienst Vreemdelingenzaken dat u gedurende ongeveer 1 uur naar de betogers ging kijken, zonder zelf iets te doen (DVZ, vraag 42, bladzijde 1). Voor het commissariaat-generaal heeft u het daarentegen over twee tot drie uren en alhoewel u aanvankelijk enkel uit nieuwsgierigheid ging kijken, nam u naar eigen zeggen indirect deel door de gewonde studenten te helpen (CGVS, p. 5-6). Verder vertelt u aangaande dit incident op de dienst Vreemdelingenzaken dat soldaten bij u thuis langs kwamen met een arrestatiebevel (DVZ, vraag 42, 3de bladzijde). Op het Commissariaat-generaal daarentegen heeft u het over enkele agenten van de Ettelaat (CGVS, p. 5).

Wat betreft de financiering van uw reis, verklaart u voor de dienst Vreemdelingenzaken dat u uw reis hoofdzakelijk financierde met uw erfdeel uit de verkoop van een appartement van uw overleden vader (DVZ, vraag 42, bladzijde 4). Voor het commissariaat-generaal zegt u daarentegen de reis volledig gefinancierd te hebben met de borg van uw gehuurde woning (CGVS, p. 3). De financiële kant van de zaak was niet eenvoudig. Vandaar dat het toch wel zeer eigenaardig is dat u tegengestelde verklaringen aflegt rond het samenstellen van het nodige budget.

Bovendien bleef u nog twee tot drie maanden in Iran, na het vermeende incident bij de studentendemonstratie die u deed besluiten het land te verlaten. U ondervond geen ernstige problemen meer tijdens uw verblijf te Rezaii, wat de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees aantast.

Verder kan opgemerkt worden dat het zeer merkwaardig is dat u sinds uw verblijf in België beweert lid te zijn van 'Hezb è Mashroufé Iran'. U beweert dat u in Iran maandenlang uw neef, lid van de Mujahidin, verborgen heeft gehouden, terwijl u wist dat dit risico's inhield voor u en uw gezin. Dien ten gevolge moet u toch op zijn minst sympathie hebben gehad voor de linkse verzetsbeweging om uw neef, alhoewel familie, te willen helpen. Uw politieke overtuiging kan natuurlijk door de jaren heen evolueren, maar het is weinig waarschijnlijk dat iemand met sympathie voor de Mujahidin een dergelijke ommezwaai maakt en zou kiezen voor een monarchie onder leiding van het geslacht Pehlavi. Alhoewel het u natuurlijk vrij staat van gedachte te veranderen, draagt dit element allerm minst bij tot de consistentie van uw asielrelaas.

Al deze elementen samen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze aan.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève op 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielpprocedure neergelegde documenten, namelijk de kopie van uw boekje van burgerlijke stand, wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. De kopie bewijst enkel uw identiteit, burgerlijke staat en vaderschap, maar bevestigen op geen enkele manier de door u aangehaalde problemen.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, doordat de commissaris-generaal haar nooit heeft geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheden; dat zij betoogt dat haar daardoor de mogelijkheid werd ontnomen om een “eventuele plausibele verklaring” te geven voor de kwetsieuze tegenstrijdigheden, die immers op een verkeerde vertaling van haar verklaringen zouden hebben berust, dat zij altijd heeft verklaard dat de huiszoeking verricht werd door de leden van de Ettelaat in opdracht van de Revolutionaire rechtbank, dat door het aantreden van president Khatami haar dossier ambtshalve werd herzien, waardoor zij voorwaardelijk werd vrijgelaten, dat zij de betoging bijwoonde gedurende 1 à 2 uur op de eerste dag en 2 à 3 uur op de daaropvolgende dag, dat zij daar geen precieze duur van heeft kunnen geven, gelet op de shocktoestand waarin iedereen verkeerde, dat de

financiering van haar vlucht in twee fasen gebeurde, namelijk van Rezaiyeh tot in Istanbul met de borg van de door haar gehuurde woning en vervolgens vanaf Istanbul met de opbrengst van haar erfdeel in een appartement van haar overleden vader, dat de commissaris-generaal daaromtrent geen gedetailleerd verhoor heeft gehouden zodat haar verklaring kennelijk verkeerd werd genoteerd en dat de commissaris-generaal de fundamentele principes van vrijheid van meningsvorming en het cultureel aspect van de zaak miskent doordat hij de familiale band met haar neef ondergeschikt houdt aan haar politieke overtuiging;

2.1.2. Overwegende dat de rechten van verdediging van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen alleen op tuchtzaken; dat zij derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat het middel in die mate onontvankelijk is;

Overwegende, wat betreft de zorgvuldigheidsplicht, dat de commissaris-generaal niet de plicht heeft om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden of ongeloofwaardigheden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de commissaris-generaal zijn beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding; dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd opgeroepen voor een verhoor en dat zij daarbij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten in aanwezigheid van een tolk die de Perzische taal machtig was; dat de verzoekende partij blijkens het verhoorverslag van de commissaris-generaal geen opmerkingen heeft gemaakt over de vertaling van haar verklaringen, ook niet na voorlezing ervan; dat de verzoekende partij voor het overige enkel haar laatste verklaringen herhaalt doch daarmee niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op onzorgvuldige wijze tot de vaststelling van de kwetsieuze tegenstrijdigheden is gekomen; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 1, A, 2) en 33 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) en van de zorgvuldigheidsplicht; dat de verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten de feiten waarop zij haar vrees voor vervolging en haar vlucht uit Iran heeft gebaseerd, te toetsen aan de Vluchtelingenconventie en het E.V.R.M. en dat het terugleidingsadvies van de commissaris-generaal geen rekening houdt met de “vervolgingen, foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen” in haar hoofde vanwege de Iraanse autoriteiten;

2.2.2. Overwegende dat dient te worden herhaald dat art. 1, A, 2) van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft en dat de schending ervan derhalve niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd;

Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat in hoofde van de verzoekende partij geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat dit besluit niet wordt ontkracht door het eerste middel noch door de loutere bewering in het tweede middel dat de commissaris-generaal “heeft nagelaten de feiten waarop verzoeker zijn vrees voor vervolging en zijn vlucht uit Iran (steunt te onderzoeken)”; dat, daargelaten de vraag naar het toepassingsgebied van art. 33 van de Vluchtelingenconventie, de verzoekende partij met dergelijke algemene beweringen niet aantoont dat haar leven of vrijheid in het land van herkomst effectief bedreigd zouden worden omwille van één van de omstandigheden die in de betrokken verdragsbepaling zijn vermeld;

Overwegende, wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, dat de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat de bescherming verleend via artikel 3 van het E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M.; dat de verzoekende partij zich in het middel beperkt tot de bewering dat zij “door de Revolutionaire Rechtbank en Etelaat in een oneerlijk proces” veroordeeld kan worden; dat overigens de bestreden beslissing verwijst naar haar veroordeling tot acht jaar gevangenisstraf, doch dat zij na ongeveer drie jaar voorwaardelijk zou zijn vrijgelaten; dat het feit dat een dergelijke versoepeling in het strafrechtelijk beleid het gevolg was van een regimewisseling in Iran precies de toepassing van artikel 3 E.V.R.M. kan beletten; dat derhalve de verzoekende partij niet aantoont dat ze een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat het middel in zoverre ongegrond is,

Overwegende, wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, dat dient te worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig maart tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

M. MILOJKOWIC.

De voorzitter,

C. ADAMS.